

Enhver see, naar han nærmere undersøger Sagen, og jeg vil navnlig derfor bede de Herrer Jurister, der ere mere inde i saadanne Sager end vi Andre, at være opmærksomme paa, at dette Forslag, dersom det skulde gaae videre, kommer til at indeholde Bestemmelser, som ville være lette at forstaae og ikke ere underkastede mange Misforstaaelser. Jeg skal ikke udtale mig videre om disse Enkeltheder, men haabe, at Sagen, dersom den gaaer videre, maa blive ændret i forskjellige Punkter.

Sammerich: Da denne Sag forrige Gang var for her i Thinget, og der blev nedsat et Udvalg, havde jeg den Ære at være Medlem af dette. Jeg nærede i Udvalget og udtalte i dets Betænkning en heel Deel af hgt, forsaavidt man indrømmede Menighederne den Valgret, som er tilfattet ved Forslaget. Mine Betænkninger vare for Størstedelen af samme Art som de, der nu ere udtalte af det ærede Medlem for Svendborg Amts Abo Valgkreds (Schiern). Jeg og et andet æret Medlem af Udvalget (Krogsh) besluttede derfor at stille et Mindretalsforslag, ifølge hvilket der skulde tilstaaes Menighederne en Nægtelsesret; dette Forslag findes nærmere motiveret i den Betænkning, der blev afgiven i forrige Session. Jeg troer ikke, at det vil være hensigtsmæssigt i dette Øieblik at gjenoptage den da stedfundne Forhandling; thi det vilde kun trætte Thinget. Da Sagen, som sagt, allerede tidligere er bleven behandlet i et Udvalg, ville vi vel neppe nu nedsette et saadant, men derimod uden Videre lade den gaae til 2den Behandling, og jeg skal derfor forbeholde mig — og jeg antager, at det ærede Medlem, som var enig med mig i at stille Minoritetsforslaget i forrige Session, vil slutte sig til mig — at stille dette Minoritetsforslag som Ændringsforslag til 2den Behandling.

Lindahl: Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Abo Valgkreds (Schiern) har med Hensyn til det foreliggende Forslag givet en historisk Fremstilling af de tidligere Forhold, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dette Punkt, men tage Sagen i dens indre Beskaffenhed. Det er vist, at de Grunde, der

skulde fremkalde et saadant Lovforslag, nærmest maatte søges i de Forhold, som for Tiden gjøre sig gjældende i Menighederne. Det maatte da saaledes være, at Menighederne ikke for Tiden i Almindelighed fik Præster, der stode i et saadant Forhold til dem, at de ret grundigt kunde opfylde deres Hverv; det maatte da være, at Menighederne sjældent vare i Besiddelse af Præster, som vare udrustede med Indberlighed til at være Ordets Forkyndere; men jeg troer ingenlunde, at det forholder sig saa. Jeg nærer en dyb og sand Agtelse for den dansk-protestantiske Præstestand, skjøndt det kan godt være, at der enkeltvis i de talrige Menigheder, som findes i Landet, er Præster, som i Virkeligheden ikke opfylde deres Hverv. Dersom man derfor saae sig istand til at afhjælpe en saadan Mangel, dersom man saae sig istand til at luttre denne talrige Stand for de uværdige Medlemmer, der findes i den, dersom man saae sig istand til at skaffe et Lovarbejde, hvorved Menighederne stedse fik Sjælesørgere, som i Ordets egentlige Forstand vare dette, da var det en anden Sag; men ved at skjænke Menighederne en Kaldsret, ja, selv en Forslagsret eller den Ret, som dette Forslag indeholder, der, jo ingenlunde er en Kaldsret, troer jeg virkelig ikke, at man nogeninde vil fremme dette Siemed. Det er aabenbart, at man ved at skjænke Menighederne en saadan Ret gaaer ud fra den eenfaldige Forudsætning, at Menighederne befinde sig paa et virkelig kristeligt Standpunkt. Det er vistnok sandt, at de i Virkeligheden befinde sig paa et saadant Standpunkt, men at man ubetinget tør gaae ud deraf og forudsætte, at, idet man ubetinget tillægger Menighederne en saadan Ret, saa ville de udøve den, som den bør udøves, og derved altid komme i Besiddelse af en virkelig kristelig og sand Sjælesørgere, troer jeg ikke, man kan. Gives der sløve og ligegyldige Præster, saa gives der sandelig ogsaa sløve og ligegyldige Menigheder, der gives Menigheder, som ikke vandrer til Kirken, opfyldte af en levende Trang til at høre Guds Ord, men blot, fordi det er et traditionelt Maffineri, fordi det er Skik og Brug, og fordi det altid har været Skik og Brug; man kommer til Kirken som til et Sted, hvor man faaer meget Nødt at høre;